

Ca dao vắn Đ

Đố

Đố ai đếm được lúa vàng
Đề ta tính gạch Bát Tràng xây sân
Sân ta mở rộng mấy lần
Mà sao lúa cứ lán dần, đòi

Đố ai bưng kín miệng bình
Đố ai đan thúng cho mình úp voi
Hỏi thăm cô Bưởi hàng Gai
Quần sồi yếm nhiều cho ai mất rồi
Biết chăng họa có ông trời
Chuyện này đến bụi cũng cười nhả răng.
Tre già tủi thẹn vì măng
Chua ngoa mà cũng gió trăng nữa là

Đố ai biết lúa mấy cây
Biết sông mấy khúc, biết mây mấy tầng
Đố ai quét sạch lá rừng,
Đề ta khuyên gió, gió đừng rung cây
Rung cây, rung cội, rung cành
Rung sao cho chuyển lòng anh với nàng

Đố ai mà được như sen
Chung quanh cánh trắng, giữa chen nhụy vàng
Nhụy vàng, bông trắng lá xanh
Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn

Đố ai ngồi võng không đưa,
Ru con không hát anh chừa rượu tằm.
Đố ai chừa được rượu tằm,
Chừa ăn thuốc chín, chừa nằm chung hơi.
Có tôi chừa được mà thôi,
Chừa ăn thuốc chín, chung hơi chẳng chừa

Đường

Đường đi chợ huyện thên thang,
Kẻ đi người lại, sao chàng biệt tăm?

Đường đi những lách cùng lau
Cha mẹ tham giàu ép uổng duyên con.
Duyên sao các cứ, hỡi duyên!
Cầm gương gương tôi, cầm vàng vàng phai

Đường dài ngựa chạy biệt tăm
Người thương có nghĩa trăm năm cũng về

Đường dài ngựa chạy cát bay,
Ngãi nhân thăm thăm mỗi ngày một xa.

Đường lên Mùng Lễ bao xa
Trăm bảy mươi thác, trăm ba mươi ghềnh

Đường lên xứ Lạng bao xa?
Cách một trái núi với ba quãng đồng.
Ai ơi đứng lại mà trông
Kìa núi thành Lạng, kìa sông Tam Cờ.
Anh chớ thấy em lấm bạn mà ngờ
Bụng em vốn thẳng như tờ giấy phong

Đường về mỗi bước một xa
Lá bay xào xạc, sương sa ngập ngừng
Bút dây riêng sợ động rừng
Đắng cay cam chịu xin đừng thở than

Đường xa mượn cánh mà đi,
Xin cho tốt tuế quản chi xa đường.
Trông hường lấy lá che hường,

Thương em chẳng quản nổi đường xa xôi

Được

Được vàng được bạc trên tay,
Em không mừng rỡ bằng nay gặp chàng.
Trèo lên khung cửi dệt hàng,
Cửi kêu lẳng lú, dạ thương chàng lú lửng.
Lời nguyện dưới nước trên trăng
Trăm năm không bỏ đạo hằng cùng anh

**

Được ích khúch khích ngời cười
Hại người chẳng bỏ khi người hại cho

**

Được mùa chớ phụ ngô khoai
Đến khi thân, dậu lấy ai bạn cùng

**

Được mùa kén những tám xoan
Đến lúc cơ hàn ré cũng như chiêm

Đến

Đến đây chẳng lẽ ngời không,
Nhờ chàng giã gạo cho đông tiếng hò.

Đến đây lạt miệng thêm chanh,
Khi về đã có cam sành chín cây.

Đến ta mới biết của ta,
Nghìn trăm năm trước biết là của ai

Đi đâu bỏ nhện giăng mùng,
Bỏ đôi chiếu lạnh, bỏ phòng quạnh hiu?
Đi đâu cho đồ mồ hôi,
Chiếu trải không ngồi trầu để không ăn?

Đi đâu cho thiếp đi cùng,
Đói no thiếp chịu, lạnh lùng thiếp cam.

Đêm

Đêm đêm khêu ngọn đèn loan,
Nhớ chàng quân tử thở than mấy lời

Mong chàng chẳng thấy chàng ôi!

Thiếp tôi trần trọc vội dời chân ra.

Nhác trông lên, trăng đã xế tà,

Đêm hôm khuya khoắt con gà đã gáy sang canh.

Mong anh mà chẳng thấy anh,

Thiếp tôi buồn bã khêu quanh ngọn đèn...

Đêm đêm vuốt bụng thở dài,

Thở ngắn bằng chạch, thở dài bằng lươn.

Đêm hè gió mát trăng thanh,

Em ngồi canh củi còn anh vá chài.

Đêm hè gió mát trăng thanh,

Em ngồi chẻ lạt cho anh chấp thừng.

Lạt chẳng mỏng sao thừng được tốt?

Duyên đôi ta đã trót cùng nhau.

Trăm năm thề những bạc đầu,

Chớ tham phú quý đi cầu trăng hoa.

Đêm khuya chong ngọn đèn ngồi,

Bâng khuâng nhớ bạn bồi hồi lá gan.

Đêm khuya dưới đất trên trời,

Một mình cô đứng, cô ngồi, cô nghe.

Cô nghe hết giọng con ve,

Đến lời con cuốc gọi hè tiếc xuân.

Đêm khuya gió quạt, trăng tàn,

Trách con gà trống gáy tan tình cờ.

Đêm khuya giục bóng trăng tà,

Sao mai đã mọc, tiếng gà gọi con.

Vàng vặc giải tấm lòng son,

Lại thêm con vượn véo von bên ghềnh.

Chém cha cái sắc khuynh thành,

Làm cho mắc tiếng phao danh để đời.

Trách ai sao khéo vẽ vờ,

Trách ai khéo đặt những lời bướm ong.

Sông sâu nước chảy đôi dòng,

Biết đâu mà độ tấm lòng cho đang.

Đêm khuya lặng gió thanh trời,
Khuyên chàng bớt ngủ nghe lời em than.

Đêm khuya thiệp mới hỏi chàng,
Cau xanh ăn với trầu vàng xứng chăng?
Trầu vàng nhá lẫn cau xanh,
Duyên em sánh với tình anh tuyệt vời.

Đêm khuya thiệp mới hỏi chàng.
Chạc rom gánh đá vững vàng chi không?
- Chạc cây gánh đá đứt đi,
Chạc rom gánh đá có khi vững bền.

Đêm năm canh anh ngủ có ba,
Còn hai canh nữa anh ra trông trời.
Trông trời mau rạng đông ra,
Để cho bướm chộ mặt hoa bướm chào.
